

Meninger. Der er dem, der vil mene, at Loven, saaledes som den fremsattes, var en Paniklov, et Udslag af en øjeblikkelig Forskrækkelse og Forvirring, med andre Ord, et Udslag, om jeg saa maa sige, af potenseret Forfjamskelse. Der er andre, der vil mene, at Lovforslaget den Gang blev fremsat med velberaad Hu af den højtærede Regering, med koldt Blod, med rolig og klar Bevidsthed, med andre Ord, at Loven i Virkeligheden er at betragte som en Statsmands Værk — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der i Gaar talte om Statsmandsarbejde i Modsætning til Partigænger. Man kunde jo hævde, at dette var en Statsmandslov, en Lov, der for en Gangs Skyld, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, hæver sig op over Partikævl, et Vidnesbyrd om, at man prøver at se bort fra gængse snævre agrar-egoistiske Synsmaader og se samfundsmæssigt paa Forholdene. Naar man læser den forrige Handelsministers Fremsættelsestale og Venstres daværende Ordførers Tale under første Behandling og senere den højtærede Indenrigsministers Udtalelse i Oktober om, at han havde Indtrykket af, at Folkets Flertal ønskede Kriseværn, er man mest tilbøjelig til at mene, at dette er en Sag, der er ført frem af den højtærede Regering med velberaad Hu som en Statsmandsakt.

Men hvilken af disse Hypoteser der nu er den rigtige, er det i og for sig tilstrækkeligt her at slaa fast, at det var Ministeriet Neergaard, der fremsatte Forslaget, og som nu med Hænder og Fødder modsætter sig, at Loven fornyes. Dette maatte jo under normale parlamentariske Forhold vække Forbavselse; men jeg føler mig overbevist om, at ingen af de ærede Medlemmer i denne Sal er blevet overrasket ved denne den højtærede Regerings Holdning; thi vi har jo tilstrækkelig tydeligt set, hvorledes denne Lov fra første Færd og til det sidste er blevet undermineret saavel fra Ministeriets Side som fra Venstrepressens Side. Jeg vil blot nævne den højtærede Landbrugsministers bekendte Udtalelse ved Landbodelegeretmødet i Odense, en Udtalelse, som han sikkert har gentaget mangfoldige Gange, at dette var „et Skridt til Siden“ og et Skridt til Siden, hvoraf der ikke gøres flere, og Regeringsorganet „København“s Udtalelse om, at det Skridt maa gøres tilbage, og endelig det partimæssige og regeringsmæssige Snigløb i Oktober, som blev opgivet, saa snart Ministeriet vejrede politisk Risiko ved Forehavendet. Naar en Lov er blevet hensynsløst undergravet af dem, der

har gennemført den, naar den endvidere, hvad jo ogsaa har været Tilfældet, er blevet administreret med en usædvanlig Ubehændighed, som har skabt Vanskeligheder, hvor der ingen naturlig Aarsag var til Vanskeligheder, kan det ikke undre, at den højtærede Handelsministers Bidrag til denne Forhandling er blevet overmaade sparsomt, at det ikke har været Argumenter og Beviser, han har fremsat, men kort og simpelt Slagtekniven, han har ført.

Den højtærede Handelsminister er jo en ny Mand i vor officielle Politik. Jeg ved ikke, hvor stor en Rolle den højtærede Handelsminister har spillet i Venstres intime Politik, den, som ikke kommer frem for Offentligheden, men i den officielle Venstre-Politik er han en ny Mand. Han synes imidlertid at være en overmaade lærevillig Mand; han har uden mindste Vanskelighed tilegnet sig den gængse ministerielle Kammertone, som indhyller sig i diplomatisk Tavshed eller taagede Talemaader, og som i det hele taget helst negliger dette høje Ting det mest mulige. Vi har jo haft ikke saa faa betydningsfulde Forhandlinger i den sidste Tid, vi har haft den store Interpellationsdebat om Erhvervs-krisen og om Arbejdsløshedsspørgsmaalet, derefter om Landmandsbankspørgsmaalet og endelig nu denne Debat. Den første Debat afviste man med, at disse Forhandlinger var golde og ørkesløse, det gjaldt om at komme til Realitetsforhandlinger underhaanden med det konservative Folkeparti. Denne Debat søger man nu at afvise med, at det jo er i Udvalget, at den egentlige Realitetsforhandling maa finde Sted, det er ikke her for Offentlighedens Øjne, for aabent Tæppe. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Regering, en skønne Dag begynder at indføre Kl. 12-Møder her i Rigsdagen, saaledes at det højtærede Ministerium møder og staaende

Formanden: Regeringen bestemmer ikke Tidspunktet for Tingets Møder.

Holstein: Jeg kunde tænke, Regeringen kunde ønske at faa indrettet saadanne Tolvmøder, hvor den højtærede Regering mødte og staaende hørte Ministerchefen, som det ærede Medlem Hr. Rode har kaldt den tilsyneladende Ministerchef, afgive lige saa korte som intetsigende Erklæringer, hvorefter Ministrene hver især trak sig tilbage til deres respektive Afdelinger for ikke at spille Tiden paa de overflødige og underordnede Emner, der beskæftiger dette høje Ting. Angaaende